

Ve druhé polovině druhé světové války patřil Focke-Wulf Fw 190 různých verzí k tomu nejlepšímu, čím Luftwaffe disponovala. Fw 190 plnily v řadě verzí velmi širokou škálu úkolů a jejich vrcholem bylo provedení D s řadovým motorem.

Stíhací verze Fw 190 představovaly výkonný, těžce vyzbrojený stroj poháněný hvězdicovým motorem BMW 139. Nesnadný vývoj tohoto letounu začal v roce 1938 na základě specifikací Technisches Amt RLM. První prototyp vzletl 1. června 1939, poháněný již výkonnějším motorem BMW 801. Po řadě změn a mnohdy radikálních úprav se vývoj na podzim roku 1940 dopracoval k předseriové verzi Fw 190A-0, vyrobené ve 28 kusech. Šest těchto strojů obdržela na jaře 1941 zkušební jednotka Erprobungsstaffel 190 na letišti v Rechlinu, která s nimi prováděla provozní zkoušky. Ty ovšem odhalily také množství nedostatků, že RLM téměř zastavil další vývoj. Nicméně, na doporučení personálu zkušební jednotky, dostal konstrukční tým vedený Kurtem Tankem ještě jednu šanci. Po provedení více než padesáti změn na draku letounu vydalo nakonec RLM povolení k zařazení Fw 190 do řadové služby u jednotek Luftwaffe.

První verze, první ztráta

Luftwaffe převzala v červnu 1941 první ze sta objednaných sériových Fw 190A-1, vyzbrojených čtyřmi kulomety MG 17 ráže 7,9 mm a v září 1941 jimi již byla vyzbrojena celá II./JG 26 na západní frontě. Příchod nových stíhaček změnil situaci ve vzdušných bojích, neboť nové Fw 190A-1 výkonnostně převyšovaly nejen Hurricany, ale také modernější Spitfiry.

V listopadu 1941 byla zahájena výroba další verze, Fw 190A-2, poháněné motorem BMW 801C-2 a vyzbrojená dvěma kulomety MG 17 plus dvěma kanóny MG 151 ráže 20 mm v křídlech. Část této série měla také přídatné kanóny MG FF ráže 20 mm, čímž se výzbroj dostávala na pozdější vysoký a velmi účinný standard. K významné změně došlo na jaře 1942, kdy již byl k dispozici výkonnější motor BMW 801D-2, jehož montáž dala vzniknout verzi Fw 190A-3. V červenci pak výroba plynule přešla na zlepšenou verzi A-4. Obě tyto verze už byly standardně vyzbrojeny dvěma trupovými kulomety MG 17, dvěma křídelními kanóny MG 151 a dvěma kanóny MG FF, montovanými rovněž do křídla vně podvozkových šachet.

Průběžný vývoj

V roce 1942 už výroba nabíhala do vysokých obrátek a rozjela se rovněž licenční stavba Fw 190 u firmy Fieseler. I díky tomu dosáhla celková produkce roku 1942 1878 strojů, což byl oproti 224 kusům vyrobeným v roce 1941 značný pokrok. V dubnu 1943 přešla výroba na velkosériovou verzi A-5 s identickým křídlem jako u verze A-4, ale s prodlouženým trupem, který se stal nadále základní součástí draku všech pozdějších verzí až po A-9, včetně bitevních verzí Fw 190F. V červenci bylo k dispozici nové, zesílené křídlo, v němž byly na vnější pozici instalovány kulomety MG 151 místo MG FF. Instalace tohoto křídla dala vzniknout verzi Fw 190A-6. Další změnou na výrobních linkách byla verze A-7, vyráběná na konci roku

1943. Vznikla nahrazením trupových kulometů MG 17 kulomety MG 131 ráže 13 mm. V únoru 1944 pak vedly další úpravy ke vzniku Fw 190A-8, která se stala nejrozšířenější verzí tohoto letounu s bezmála 1400 vyrobenými stroji. Nejpodstatnější změnou byla instalace zařízení GM-1, krátkodobě zvyšujícího výkon motoru vstříkováním oxidu dusného do motoru. Část produkce verze A-8 byla vyrobena ve variantě A-8/R2 a A-8/R8, vybavené kanóny MK 108 na vnějších pozicích křídla, a přídatným pancéřováním pilotního prostoru a překrytu kabiny.

Zátěž, kterou na Fw 190A kladla Luftwaffe, byla obrovská. Všestranný letoun plnil stíhací úkoly, stejně jako působil v roli stíhacího bombardéru i letounu přímé letecké podpory. Díky robustnímu draku byl schopen nést širokou škálu výzbroje, což dále zvyšovalo víceúčelovost Fw 190 v porovnání s Messerschmittem Bf 109. Přesto se na konstrukci z roku 1939 začalo projevovat ke konci války její stárání. Fw 190A zaostával za svými protivníky zejména ve větších výškách. Vývoj konstrukce vedl přes Fw 190B s motorem BMW 801 přepřítaným turbodmychadlem přes Fw 190C s řadovým motorem DB 603 až po Fw 190D.

Tato stavebnice: Fw 190D-9

Přestavba na verzi D, konkrétně na Fw 190D-9, zahrnovala instalaci nového, kapalinou chlazeného řadového dvanáctiválce Jumo 213A o výkonu 1270 kW (1726 k). Přední část trupu byla kvůli tomu prodloužena a kvůli zachování těžiště došlo také k prodloužení zadní části letounu vložím segmentu o délce 50 cm před ocasní plochy. Celková délka Fw 190D-9 se oproti Fw 190A-9 zvětšila o 1,52 m. Letoun tím dostal nové proporce a začalo se mu říkat „Langnasen Dora“ (Dlouhonosá Dora).

Dalšími důležitými změnami bylo přidání zařízení MW 50 pro vstříkování směsi vody a metanolu, které dočasně zvýšilo výkon na 1545 kW (2071 k), což vedlo k nárůstu maximální rychlosti na 680 km/h ve výšce 6600 m. Standardním prvkem Fw 190D-9 byl vypouklý překryt kabiny, kryjící pancéřovanou opěrku hlavy a zad pilota, první série Fw 190D-9 však byly ještě vybaveny starším plochým typem překrytí. Výzbroj tvořily dva 13mm kulomety MG 131 umístěné nad motorem a dva 20mm kanóny MG 151/20 v kořenech křídla. Výroba běžela kromě mateřských továren v Sorau, Marienburgu a Cottbusu také u společností Weser Nordenham, Mimetall Erfurt a Fiesler Kassel. Sestavu přidě s motorem včetně kapotáže dodával Junkers. Stroje jednotlivých továren se v detailech lišily, například provedením krytu zbraní.

První Fw 190D-9 byly přiděleny v září 1944 k III./JG 54. Následovala I./JG 26 v listopadu a ke konci války bylo ještě ve službě 183 Dor. Podle některých zdrojů bylo přitom postaveno více než 1800 těchto letounů.

ATTENTION

UPOZORNĚNÍ

ACHTUNG

ATTENTION

注意

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započetím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS * INSTR. SYMBOL * INSTRUKTION SINNBILDEN * SYMBOLES * 記号の説明

OPTIONAL
VOLBABEND
OHNOUTSAND
BROUSITOPEN HOLE
VYVRTAT OTVORSYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽREMOVE
ODŘÍZNOUTREVERSE SIDE
OTOČITAPPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽÍT EDUARD MASK
NABARVITPLEASE CHECK THE LATEST VERSION OF THE INSTRUCTIONS ON www.eduard.com

PARTS

DÍLY

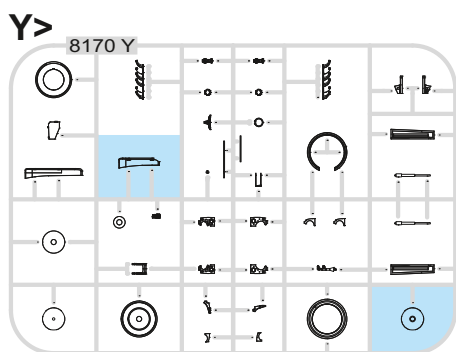
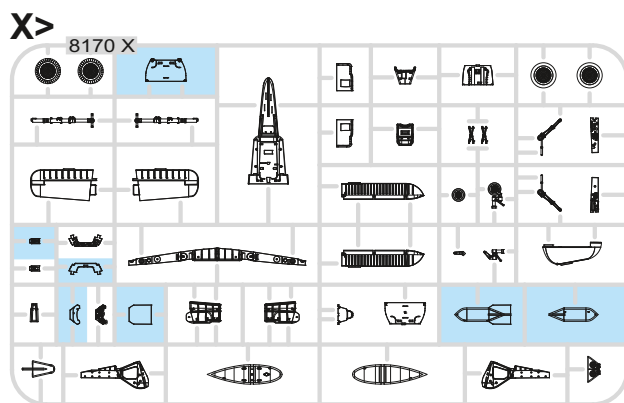
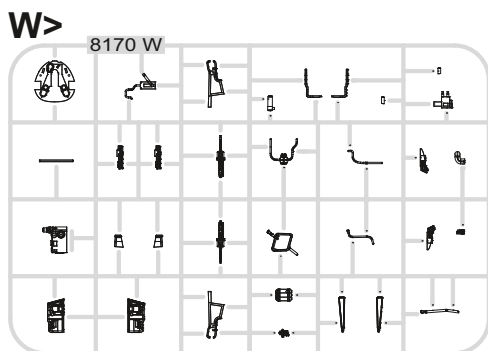
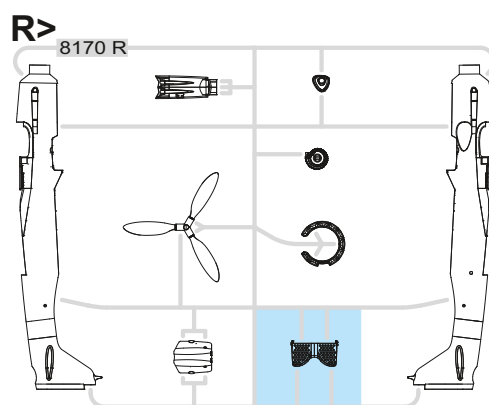
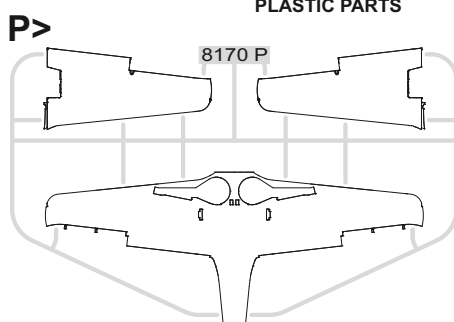
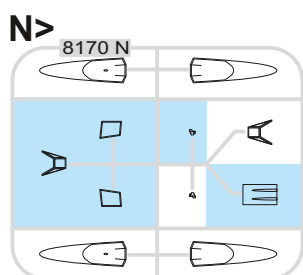
TEILE

PIÈCES

部品

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

BARVY

FARBEN

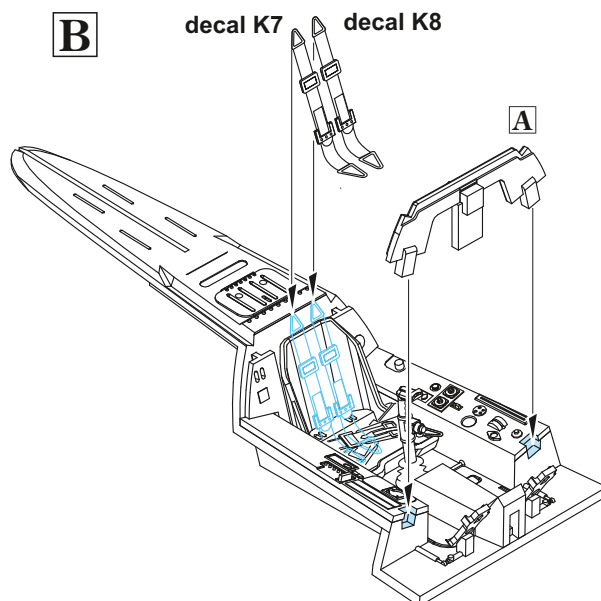
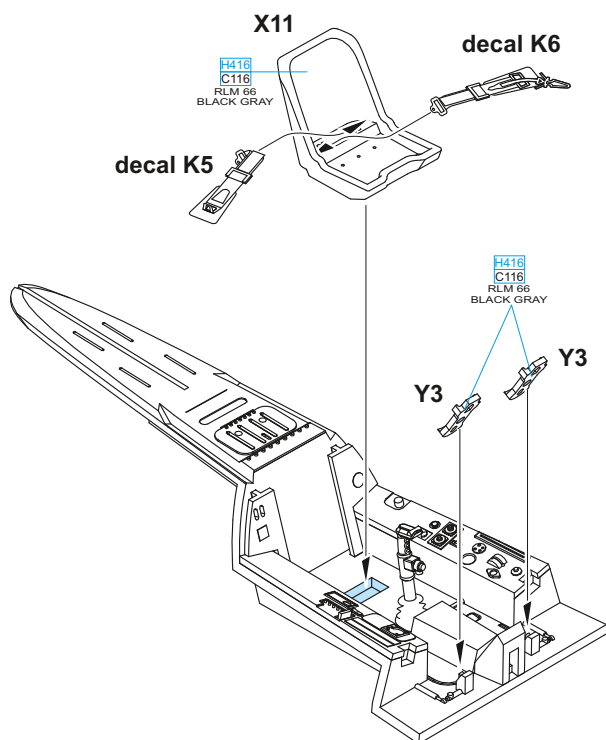
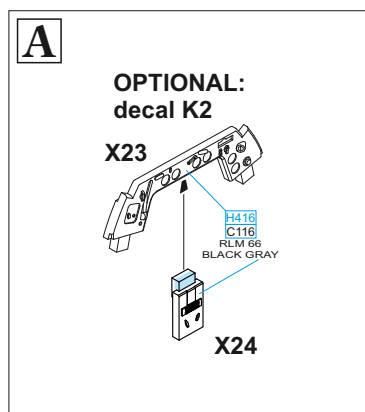
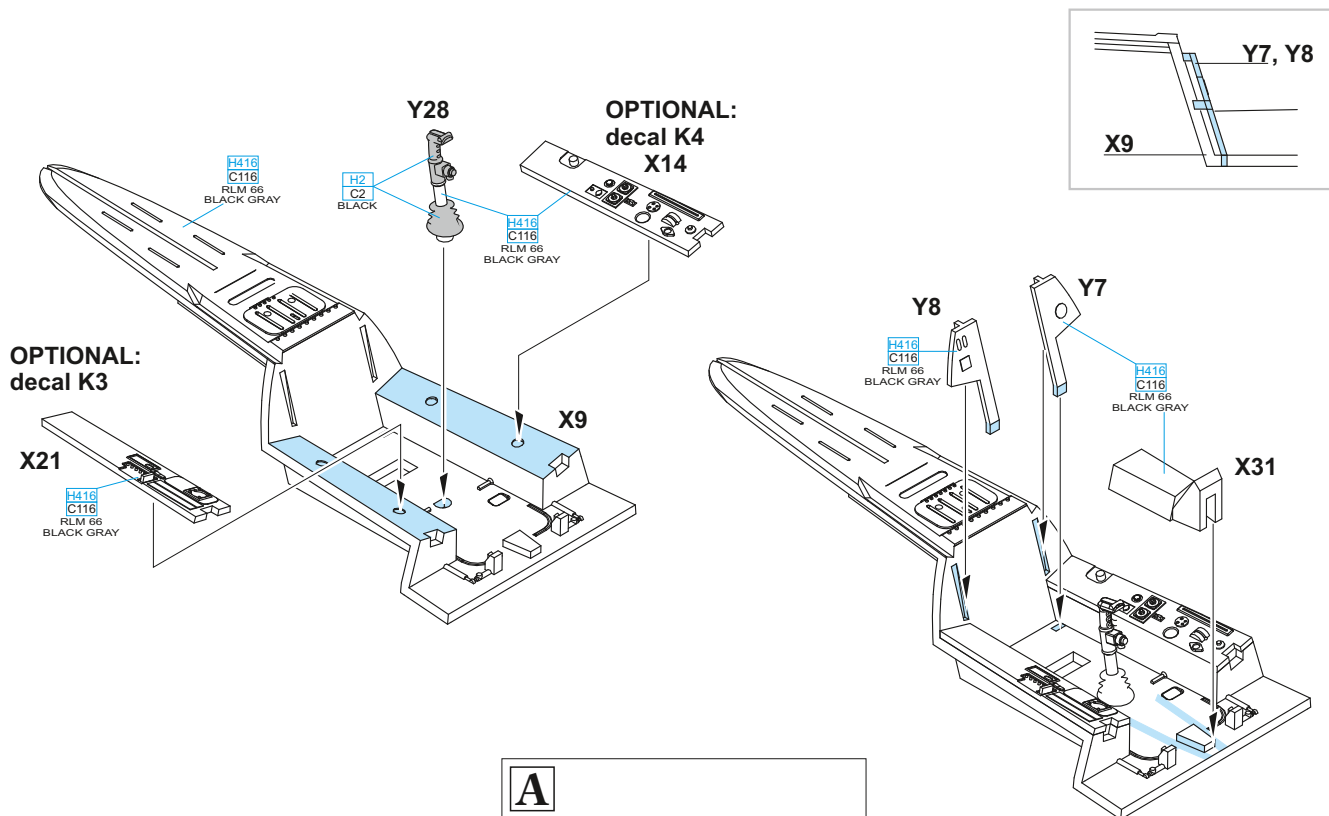
PEINTURE

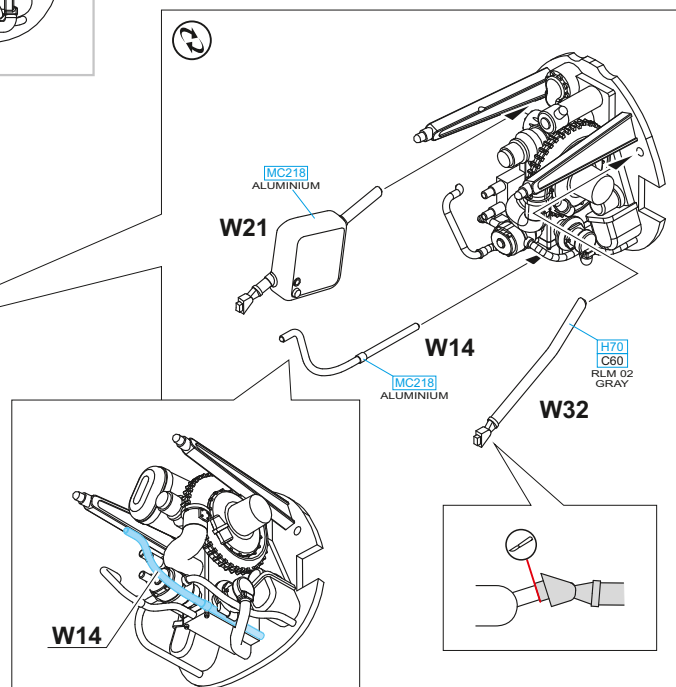
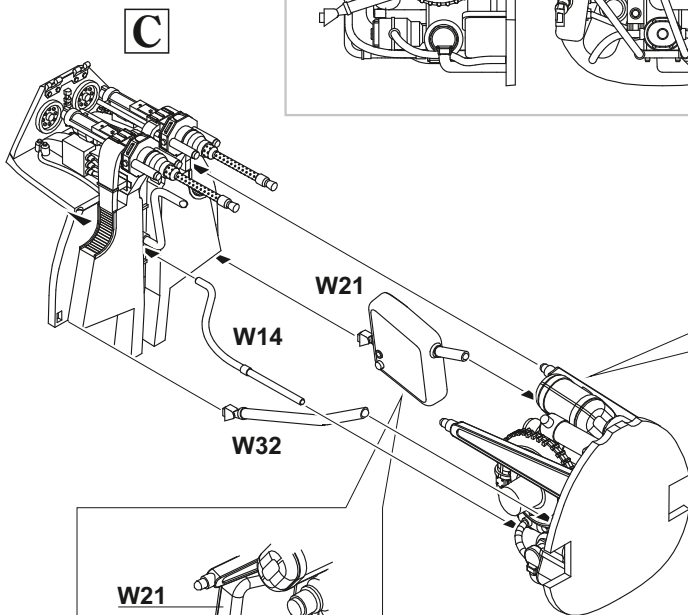
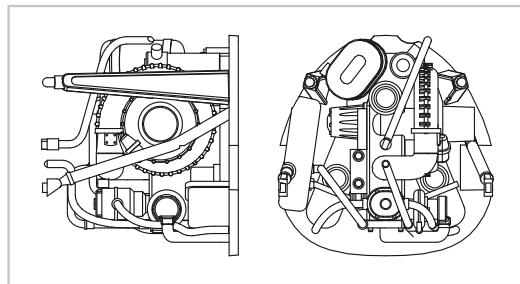
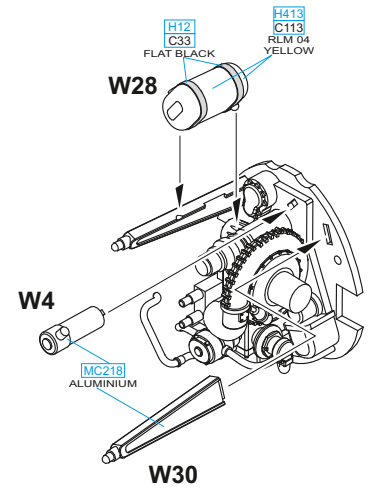
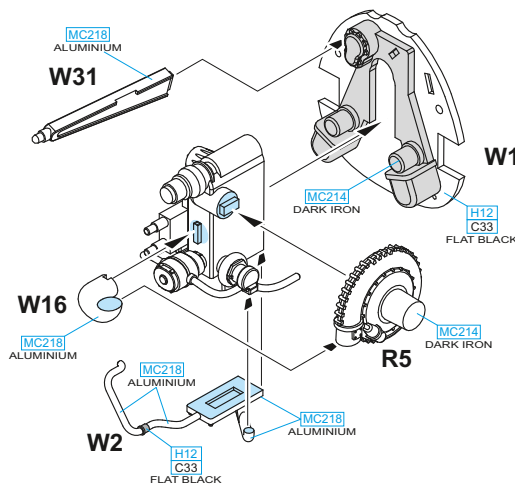
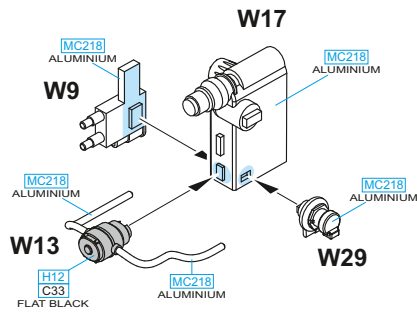
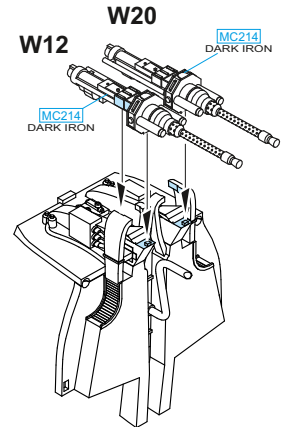
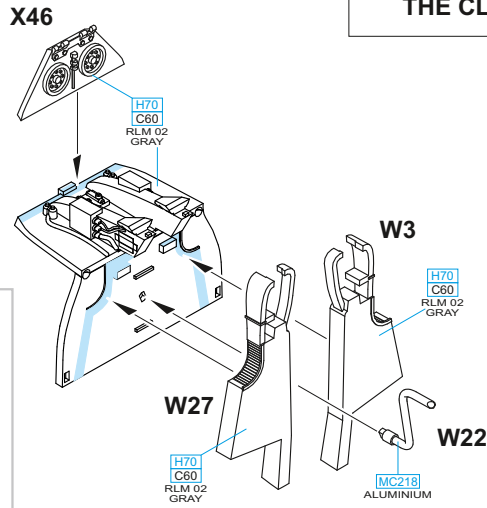
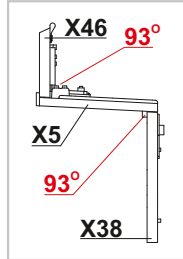
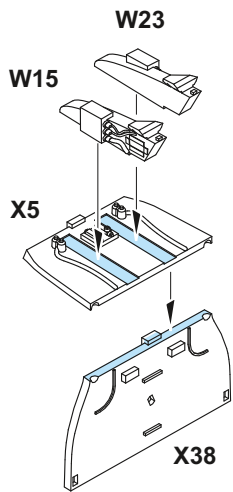
色

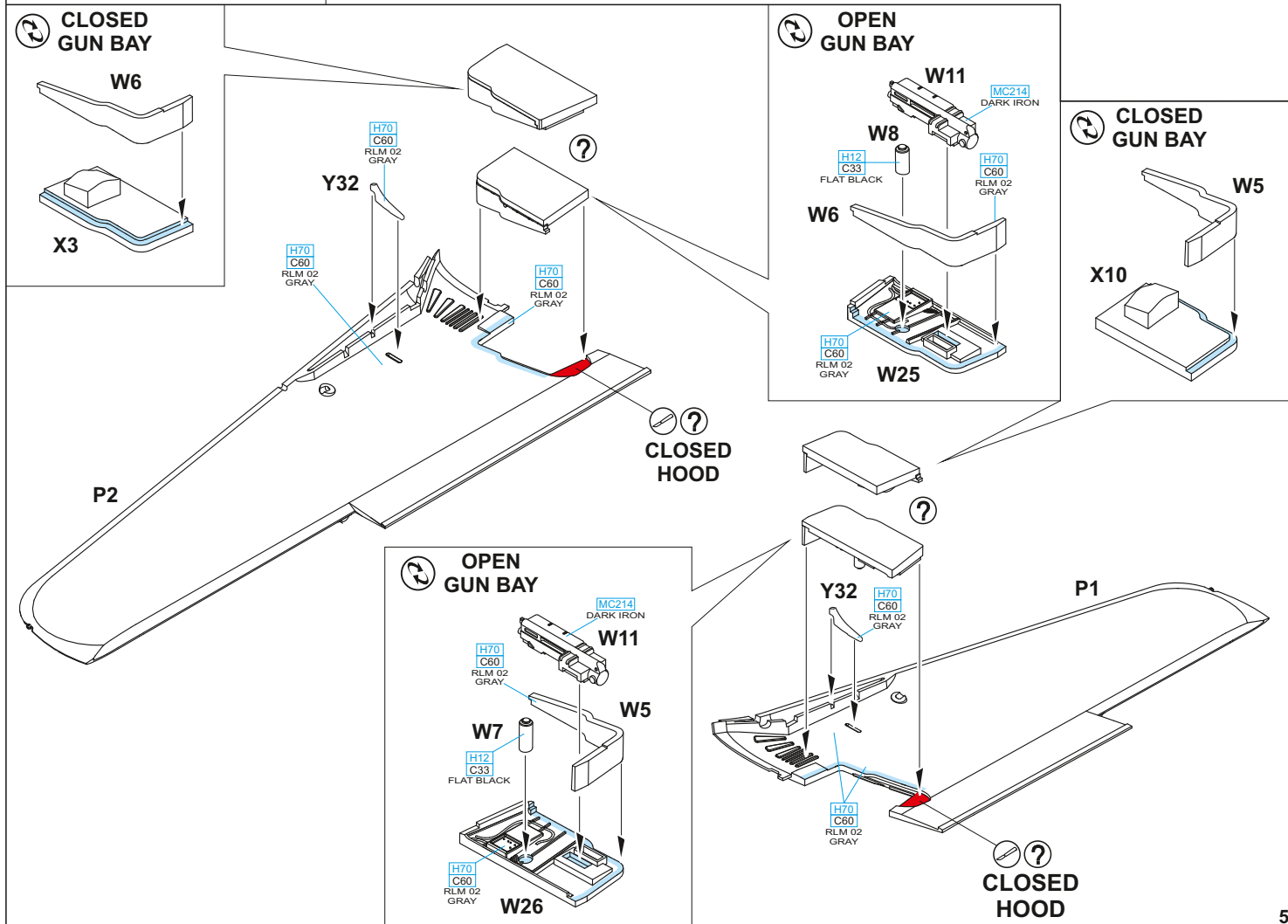
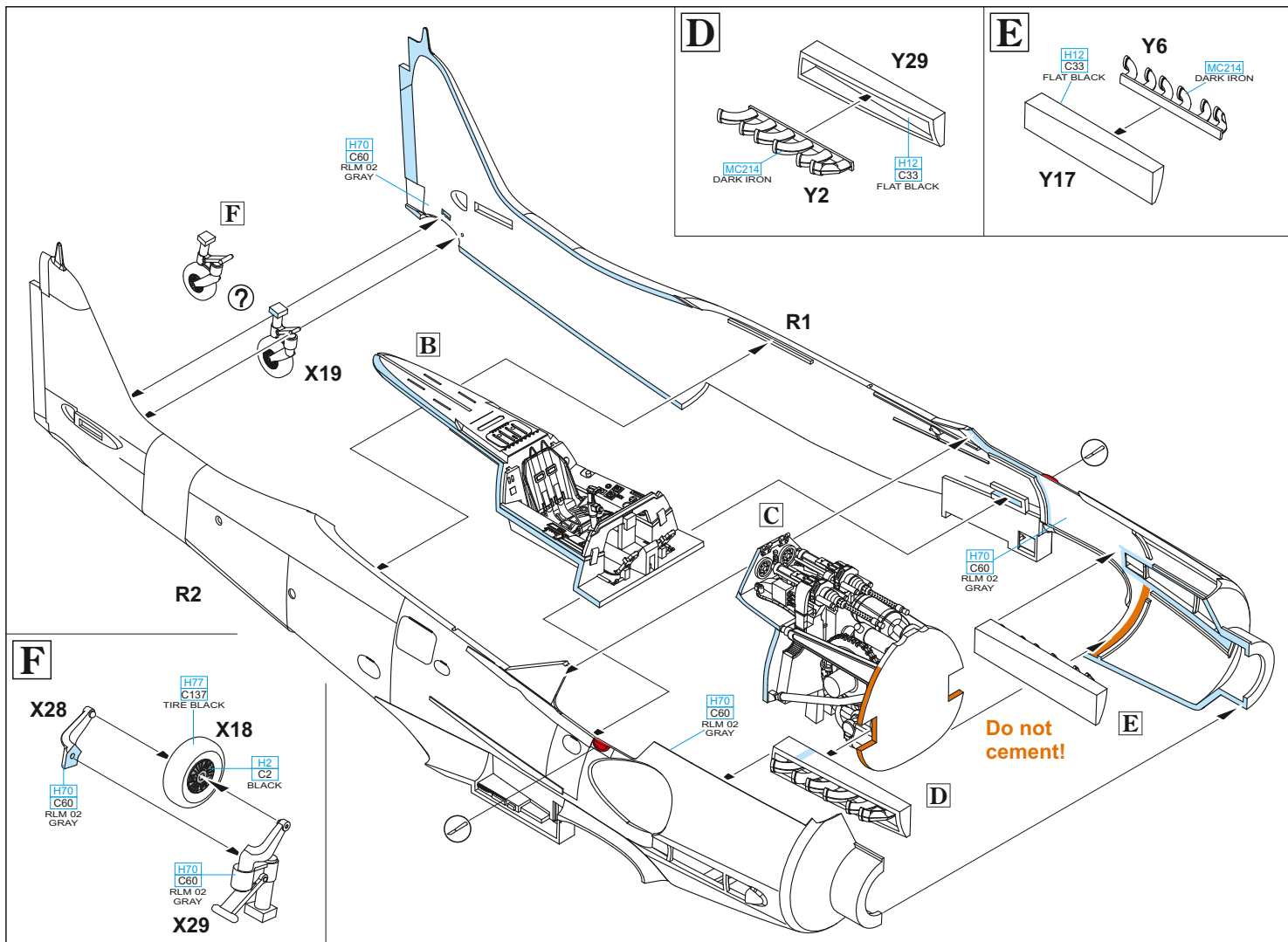
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H2	C2	BLACK
H8	C8	SILVER
H11	C62	FLAT WHITE
H12	C33	FLAT BLACK
H47	C41	RED BROWN
H68	C36	RLM74 DARK GRAY
H69	C37	RLM75 GRAY
H70	C60	RLM02 GRAY
H77	C137	TIRE BLACK
H90	C47	CLEAR RED
H94	C138	CLEAR GREEN
H413	C113	RLM04 YELLOW

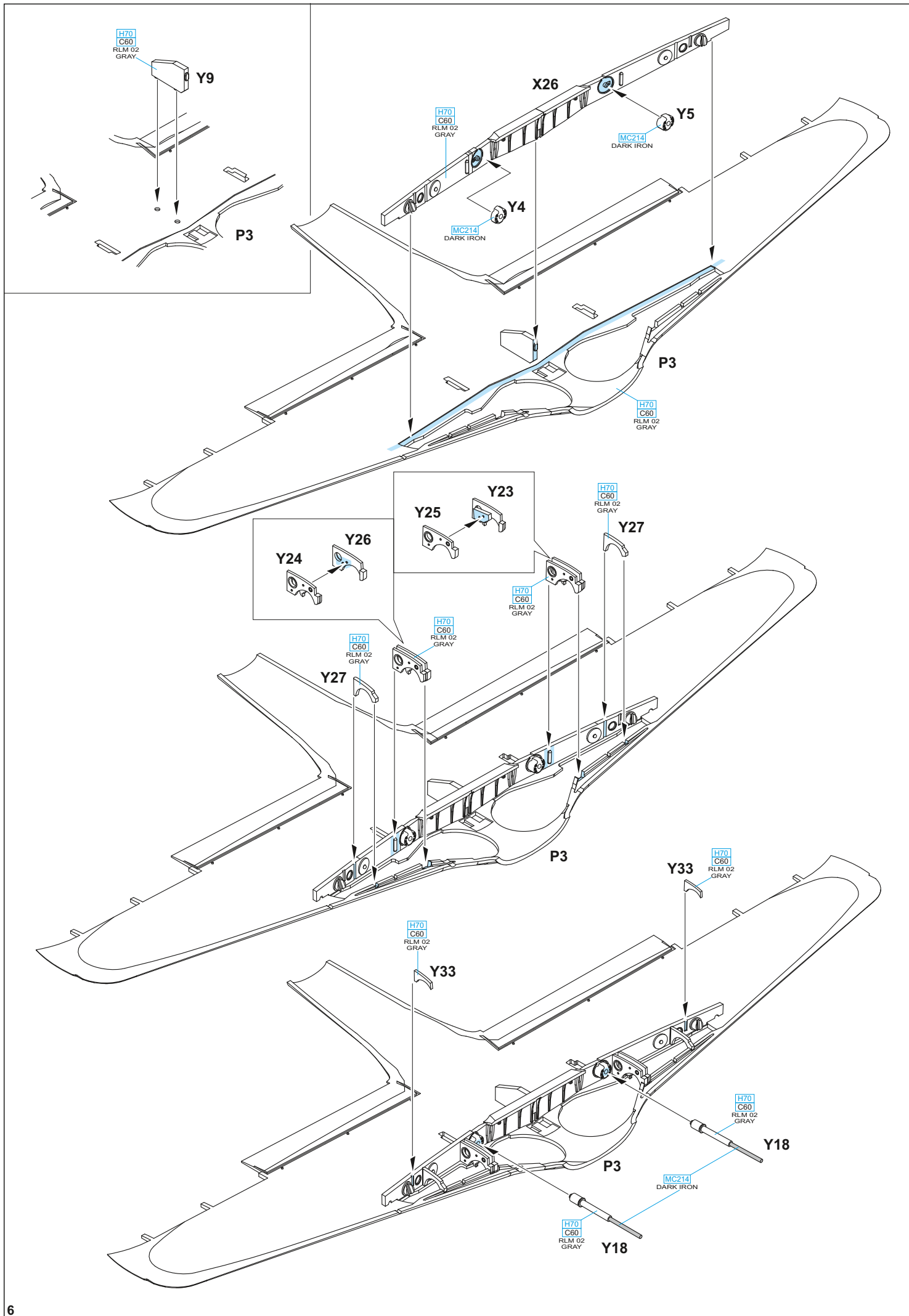
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H414	C114	RLM23 RED
H416	C116	RLM66 BLACK GRAY
H417	C117	RLM76 LIGHT BLUE
H421	C121	RLM81 BROWN VIOLET
H422	C122	RLM82 LIGHT GREEN
Mr.METAL COLOR		
MC214		DARK IRON
MC218		ALUMINIUM
MC219		BRASS
Mr.COLOR SUPER METALLIC		
SM201		SUPER FINE SILVER

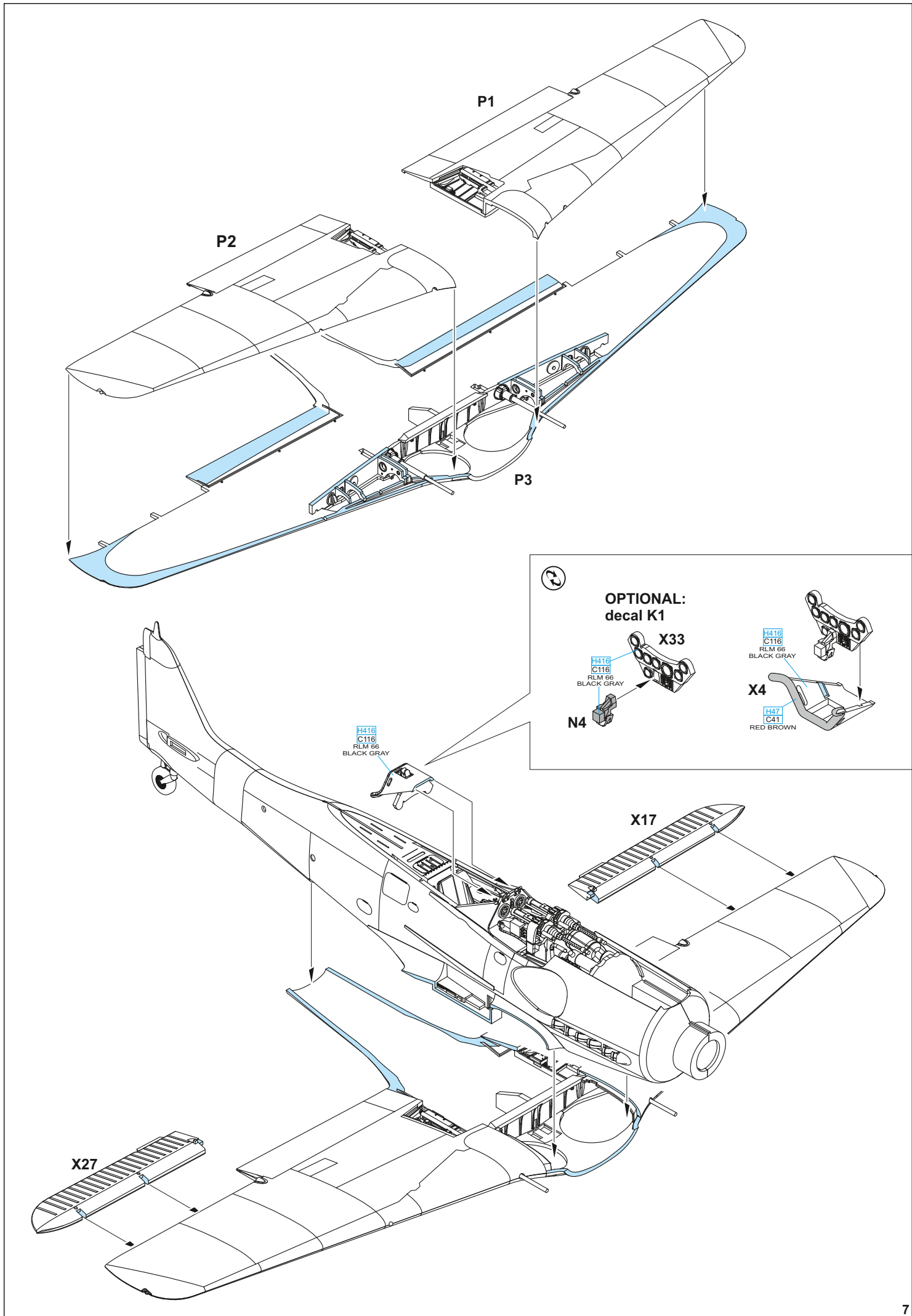

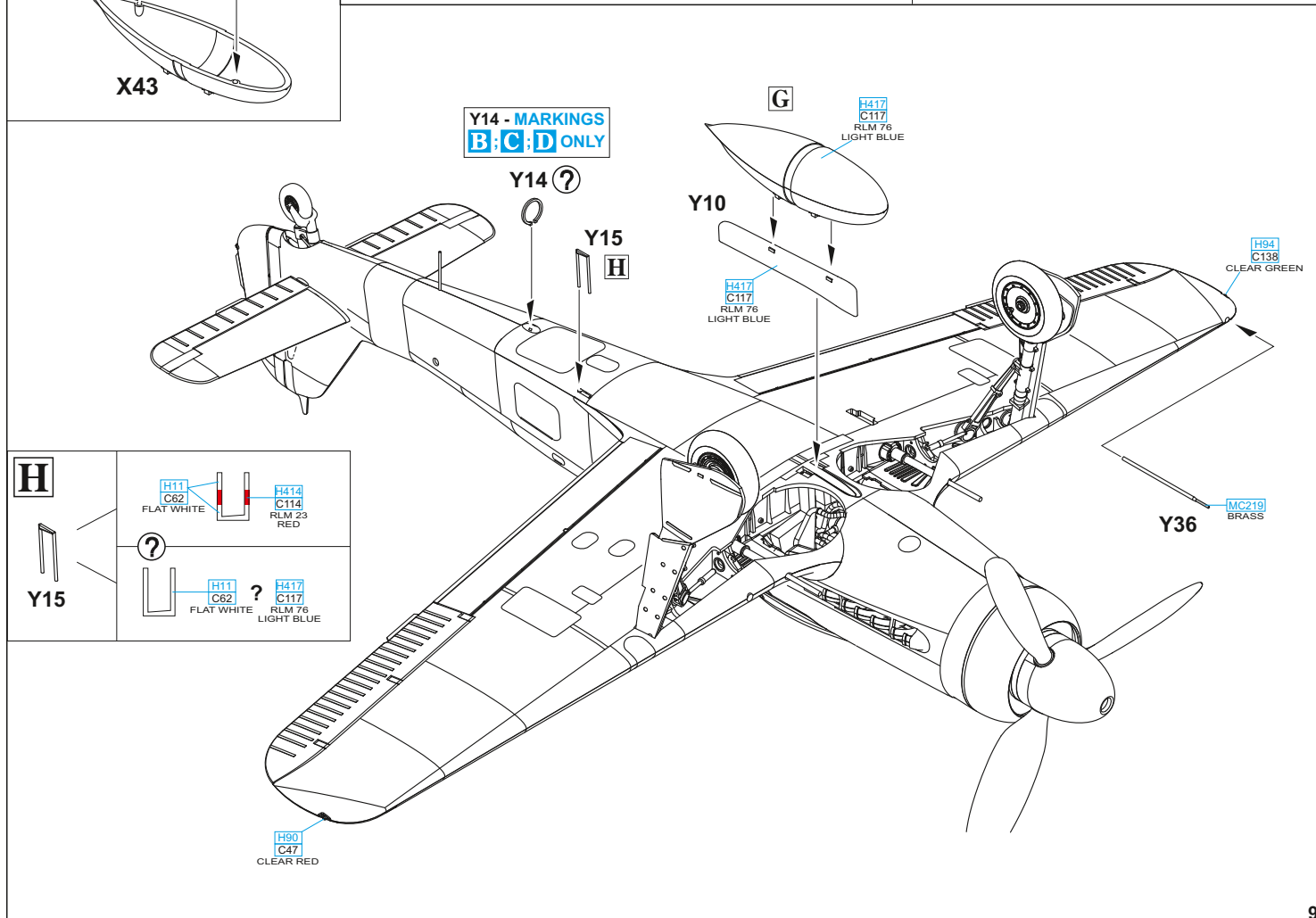
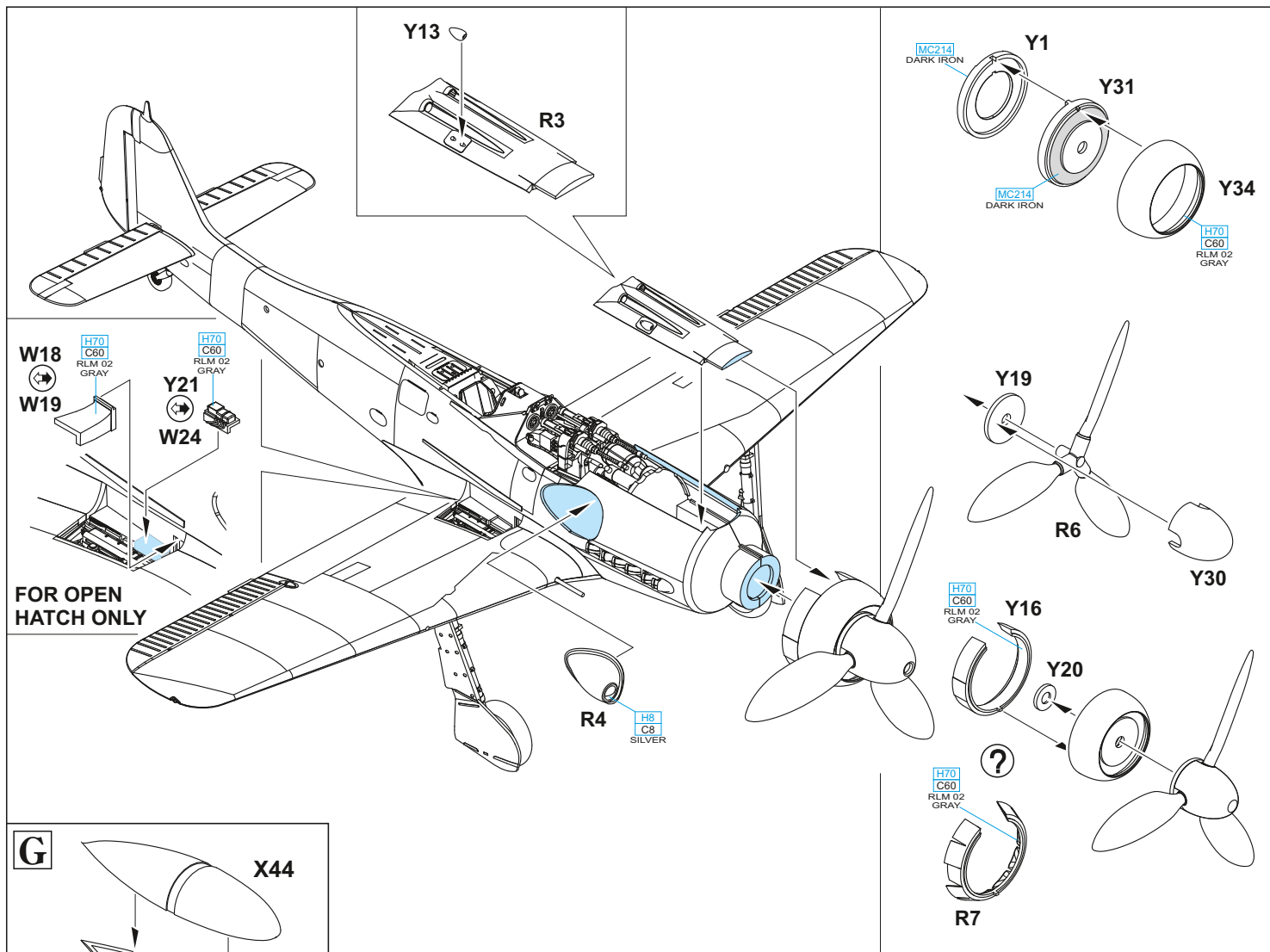
**DON'T INSTALL PARTS W12, W20, W3 AND W27
IF YOU ARE BUILDING THE MODEL WITH
THE CLOSED FUSELAGE MG HOOD (R8).**

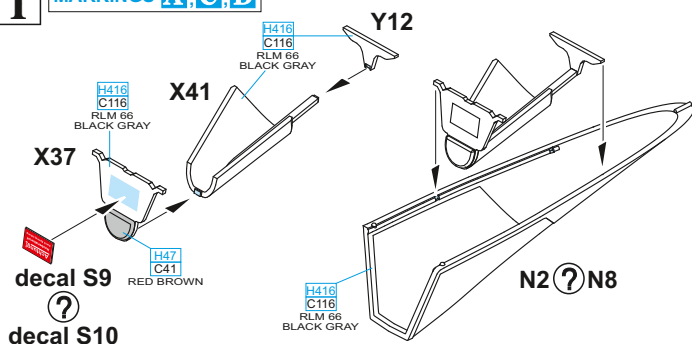

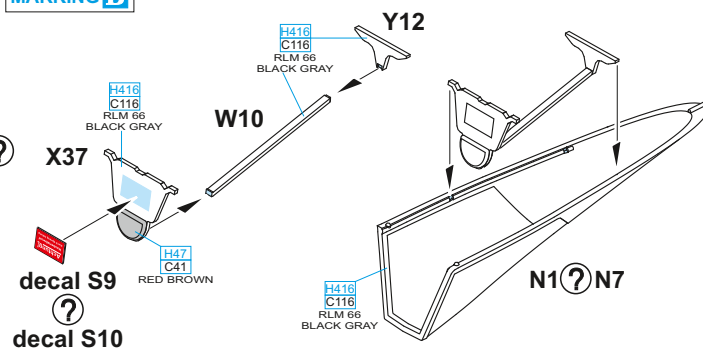

I MARKINGS A, C, D

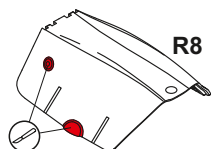
N2 - OPEN CANOPY N8 - CLOSED CANOPY

MARKING B

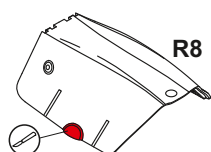

N1 - OPEN CANOPY N7 - CLOSED CANOPY

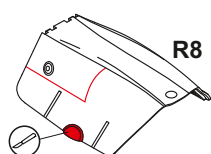
MARKINGS A, C

MARKING B

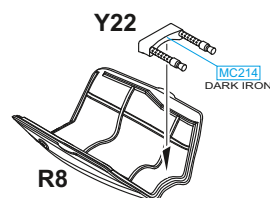
MARKING D

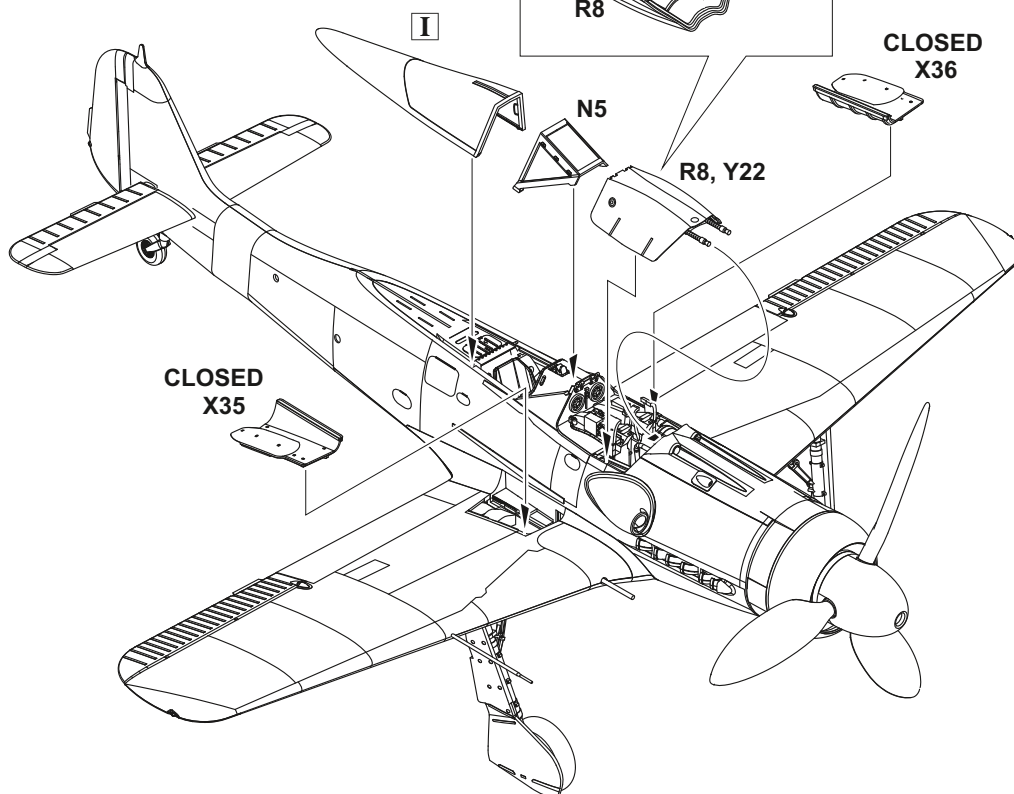
ADD PANEL LINE
ON BOTH SIDES

CLOSED HOOD

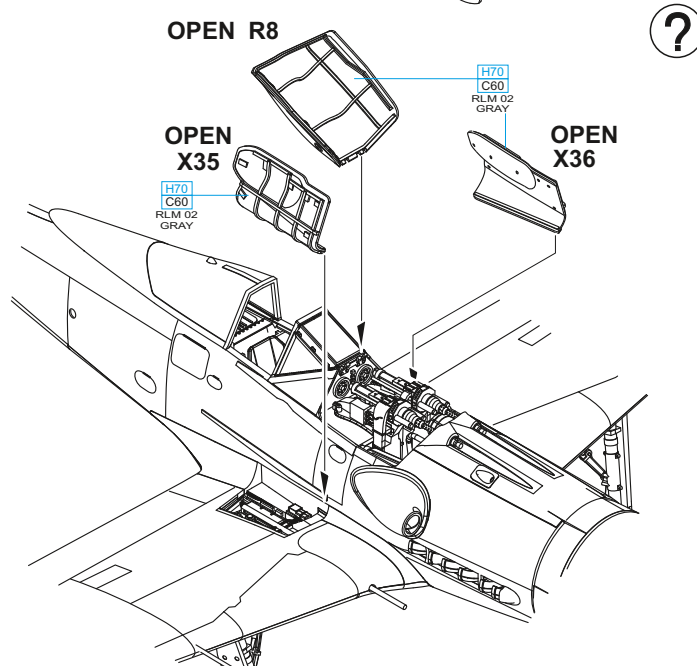
CLOSED
X36

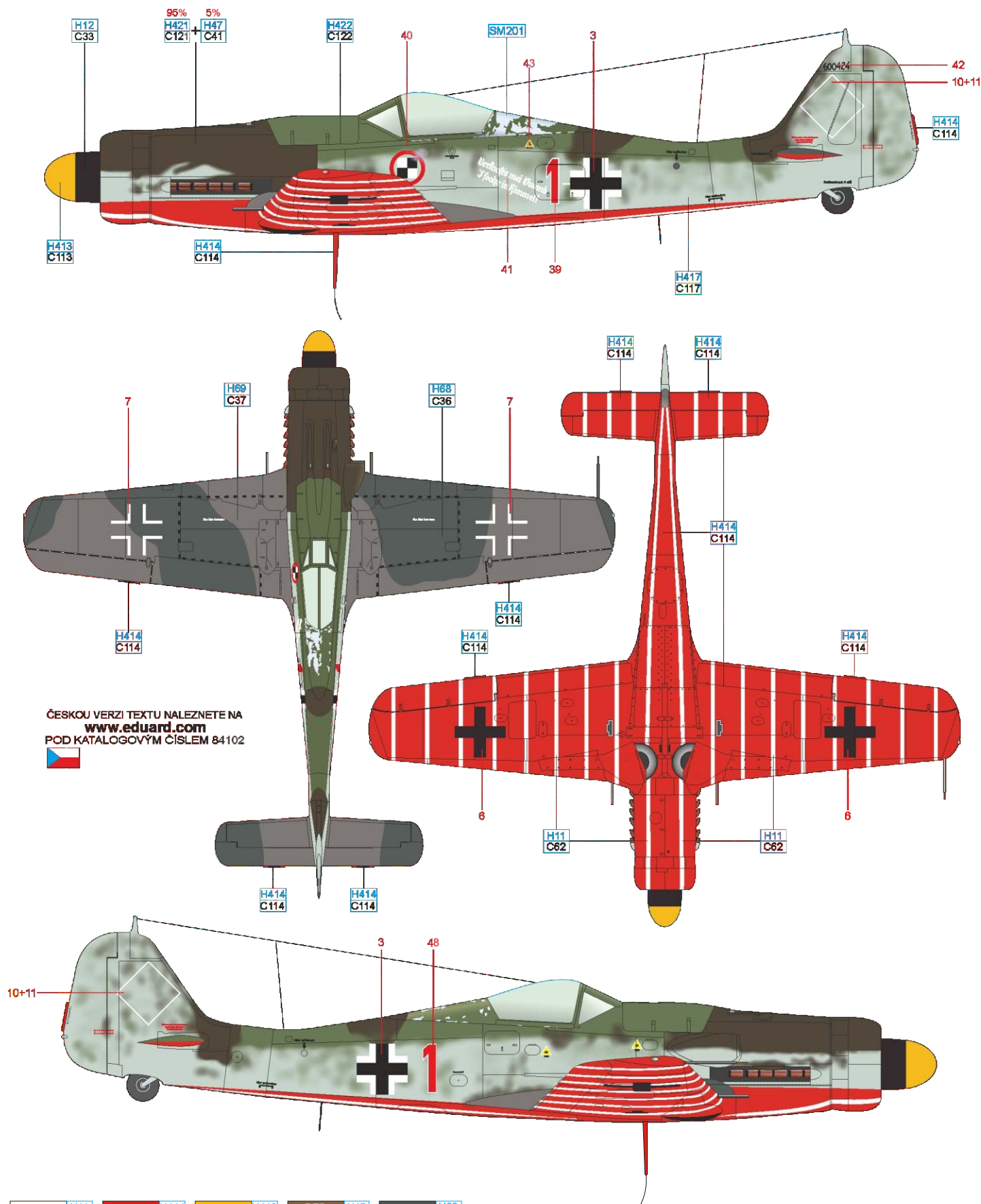
OPEN R8

OPEN
X35

OPEN
X36

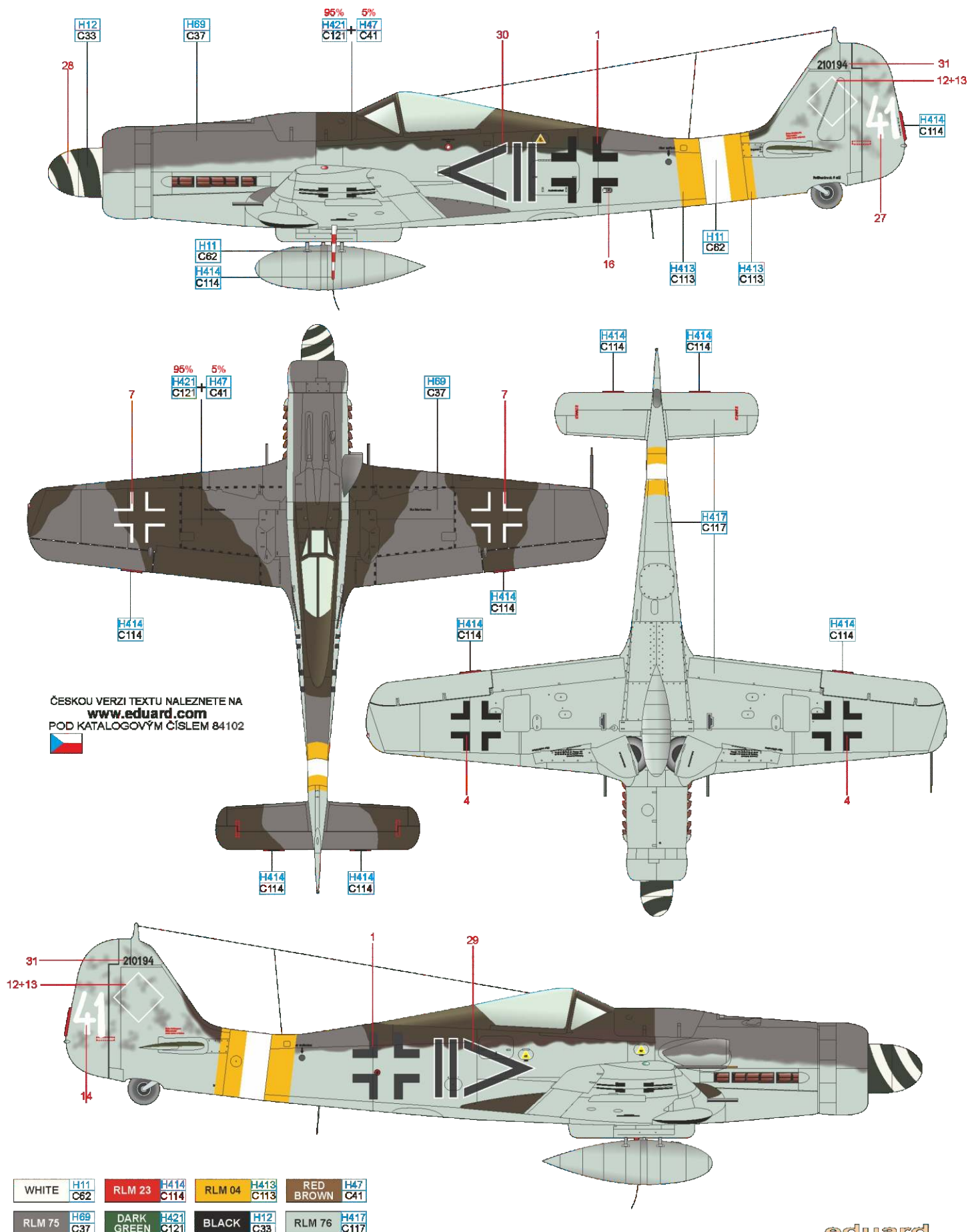

Lt. Heinz Sachsenberg (104 v.) byl velitelem Platzschutzschwarmu, který působil v rámci JV 44. Stroj, který je Sachsenbergovi připisován, nesl na levém boku trupu bavorské přísloví „Verkaaft's mei Gwand 'I foahr in himmel“, což v překladu znamená „Prodejte můj rubáš, odcházím do nebe“. Nápis je vyveden v tehdy populárním šwabachovém písmu. Sachsenberg, držitel Rytířského kříže, pocházel z letecké rodiny. Jeho strýc Gotthard létal během 1. světové války, sestřelil 31 letounů a získal vyznamenání Pour le Mérite. Heinzův bratr, též Gotthard, létal u nočních stíhačů, u NJG 3. Sestřelil dva britské bombardéry a padl 8. března 1943. Sachsenbergova Dora byla na konci války nalezena na letišti Mnichov-Riem, kde zůstala po odletu JV 44 na rakouská letiště na konci dubna 1945.

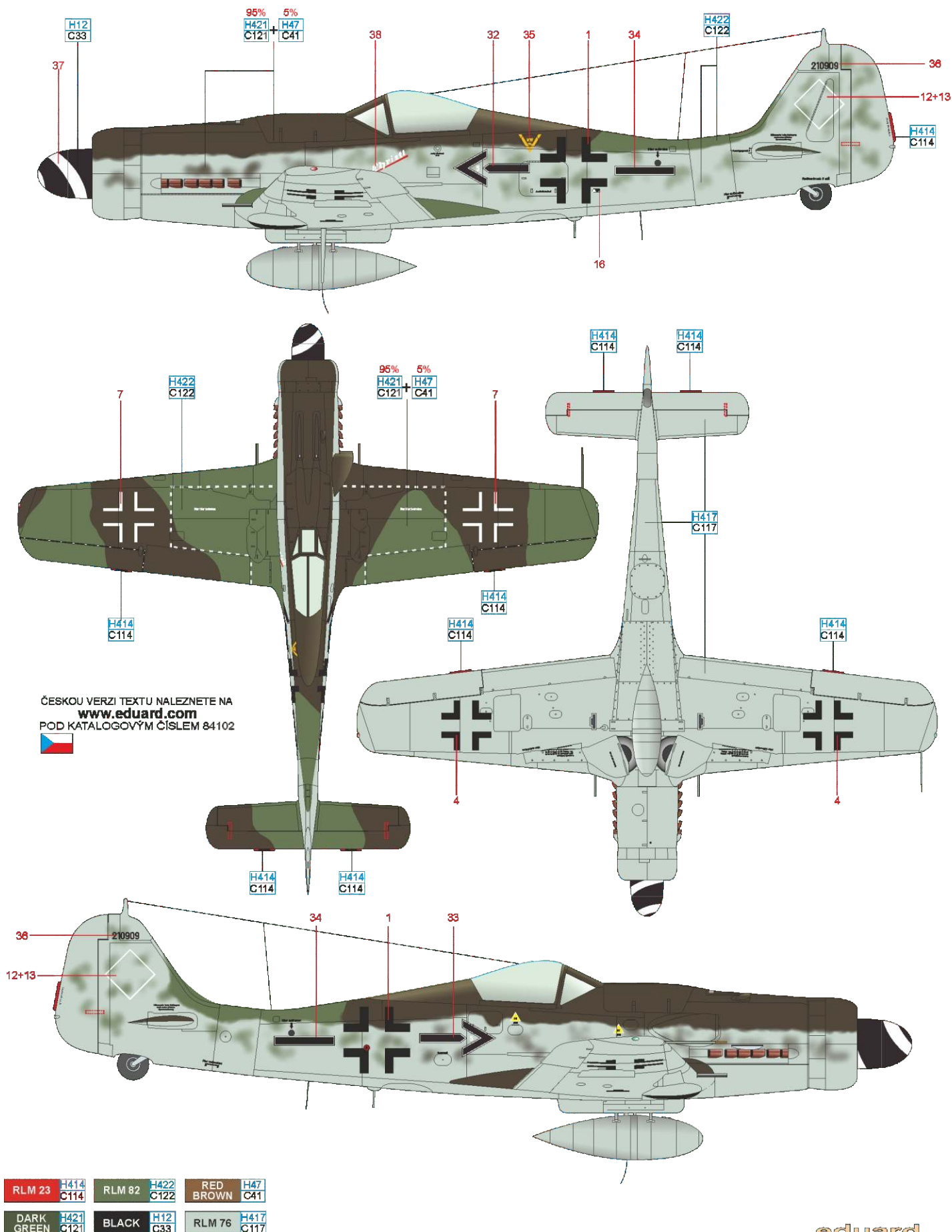

WHITE	H11 C62	RLM 23	H414 C114	RLM 04	H413 C113	RED BROWN	H47 C41	RLM 74	H68 C36
RLM 75	H69 C37	DARK GREEN	H421 C121	BLACK	H32 C13	RLM 76	H417 C117	RLM 82	H422 C122
								SUPER FINE SILVER	SM201

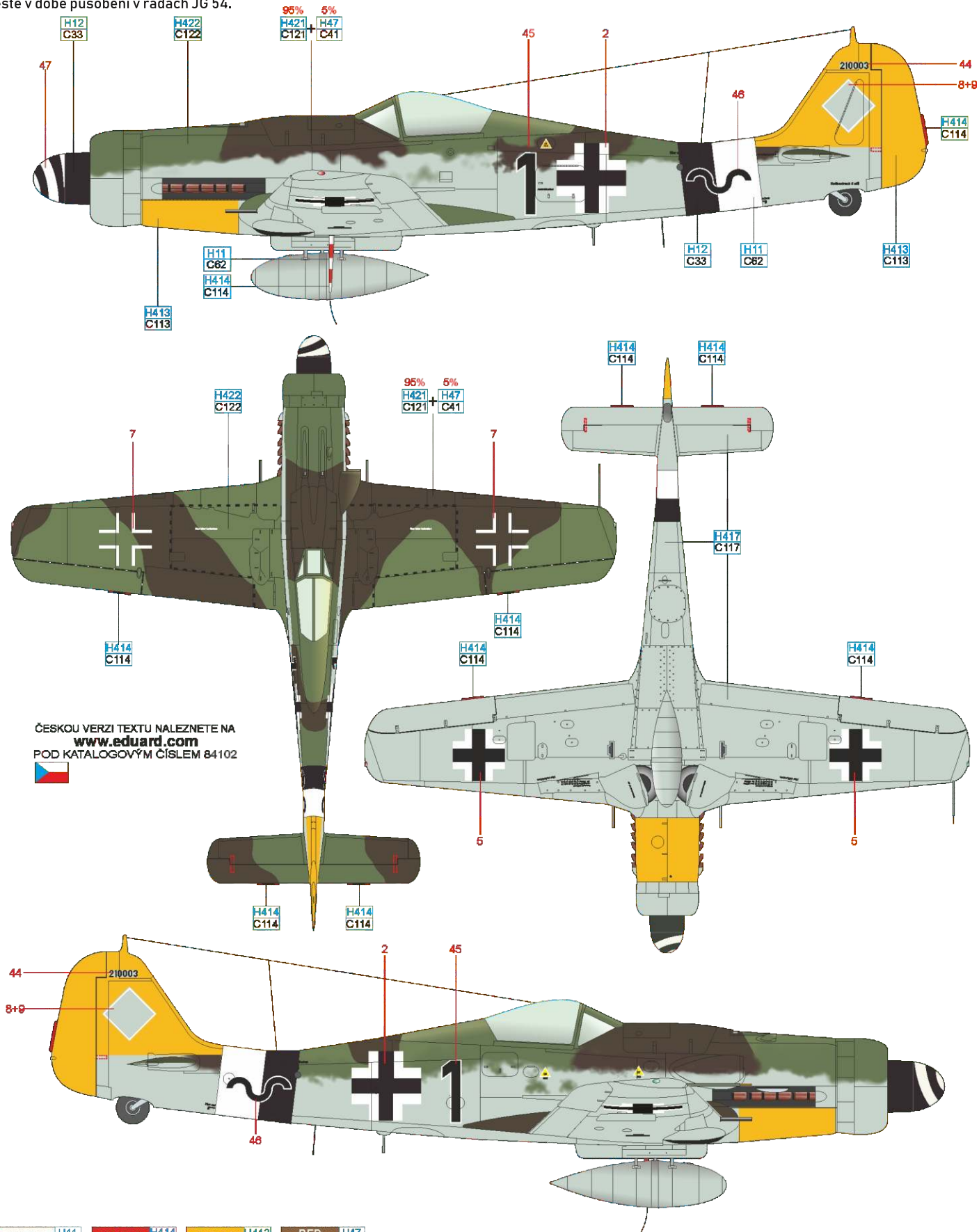
Fw. Werner Hohenberg se zúčastnil coby člen štábního roje velitele I./JG 2 Franze Hrdlicky náletu na letiště St. Trond. V průběhu akce utrpěl jeho stroj několik zásahů do ocasních ploch a při návratu zasáhly motor jeho stroje projektily vypálené protiletadlovým dělostřelectvem. Hohenberg nouzově přistál v 9.35 u vesnice Dorff a zbytek války strávil v zajetí. Jeho sestřelení bylo připsáno baterii B 430. protiletadlového oddílu. Trup i křídla Hohenbergovy Dory nesou typickou kamufláž z továrny v Sorau, tvořenou barvami RLM 75/81/76 na trupu. Spirála byla namalována pouze na přední části vrtulového kužele. Pruhy na zádi trupu jsou označením JG 2 v rámci Obrany říše.

Osobní stroj velitele JG 6 Majora Gerharda Barkhorna byl vyroben továrnou Focke-Wulf v Sorau. Nápis „Christl“ pod kabinou je zdrobňelínou jména Barkhornovy manželky Christy. Označení na trupu identifikuje letoun velitele Geschwader. Během války dosáhl Barkhorn celkem 301 vítězství, což jej řadí na druhé místo v žebříčku nejúspěšnějších stíhacích es. Všechny sestřely si připsal v řadách JG 52. Prvního dosáhl 2. července 1941 a posledního 5. ledna 1945. Poté velel JG 6 a na samém konci války se stal příslušníkem JV 44 vyzbrojené proudovými Me 262. Za dosažené úspěchy v boji byl dne 23. srpna 1942 vyznamenán Rytířským křížem, k němuž 11. ledna 1943 přibyla dubová ratolest a 2. března 1944 meče. Po válce sloužil v Bundesluftwaffe.

Obit. Hans Dortenmann, eso s 38 sestřely na kontě a držitel Rytířského kříže, používal podle svých vzpomínek tento Fw 190D-9 WNr. 210003 od září 1944 až do konce války, kdy stroj osobně zničil. Tato Dora se tak stala nejdéle bojově sloužícím strojem tohoto typu. Svou kariéru měla zahájit jako „červená 1“ ještě v době, kdy byl Dortenmann příslušníkem III./JG 54. Na konci února byla III./JG 54 přeznačena na IV./JG 26, což přineslo i změnu podoby stroje. Dortenmann jako Staffelf kapitän 12./JG 26 měl na své Doře černou 1, na zádi se objevil typický bílo-černý pruh identifikující JG 26 a vlnovka značící příslušnost ke IV. Gruppe. Zároveň měla být upravena kamufláž, kdy byly barvy RLM 74/75 nahrazeny odstíny RLM 81/82. Místo původního plochého překrytu kabiny byl namontován novější vypuklý. Spodní plochy měly nést souvislý nátěr barvou RLM 76. Kýlovka a směrovka získaly nátěr žlutou barvou ještě v době působení v řadách JG 54.

WHITE	H11 C62	RLM 23	H14 C114	RLM 04	H413 C113	RED BROWN	H47 C41
RLM 82	H422 C122	DARK GREEN	H421 C121	BLACK	H12 C33	RLM 76	H417 C117

[illegible]